

1

САН-ФРАНЦИСКО

Я стежу за цією дівчиною увесь день.

Вона нічим не дає зрозуміти, що знає про мене, хоча моє орендоване авто видно з рогу вулиць, на якому групка підлітків марнує час, як це властиво змудженим дітлахам. Вона здається молодшою за інших, але, можливо, це тому, що вона азійка — крихітна в свої сімнадцять, тоненька, мов тростинка. Чорне волосся стрижене коротко, по-хлоп'ячому, блакитні джинси пошарпані й усі в дірках. Гадаю, це не данина моді, а наслідки життя на вулиці. Дівчина затулюється цигаркою, видихає дим із незворушністю вуличного бандита — це зовсім не пасує до її блілого обличчя з витонченими китайськими рисами. Достатньо гарними, щоб привабити голодні погляди двох перехожих. Дівчина помічає, як витріщаються на неї чоловіки, й сердито дивиться на них, без тіні страху; нескладно бути безстрашною, коли небезпека для тебе — щось абстрактне. Цікаво, як вона реагувала б, опинившись перед справжньою загрозою? Відбивалася чи зламалася б? Я хочу знати, з якого вона тіста, але наразі не схоже, щоб вона зазнала випробувань.

Вечоріє, підлітки починають розбрідатися. Спочатку йде один, тоді — інший. У Сан-Франциско ввечері прохолодно навіть улітку, тож ті, хто лишаються на розі, гуртуються

тісніше, загортаються в куртки й светри, підкурюють одне одному, тішачись нетривкому теплу запальнички. Та голод і холод проганяють з вулиці останніх, і залишається лише вона: їй немає куди йти. Дівчина махає рукою друзям і не-надовго затримується на розі сама, немовби чекає на когось. Зрештою знизує плечима й крокує в мій бік, сунувши руки до кишень. Проминаючи моє авто, навіть не кине на мене погляду: дивиться просто перед собою, зосереджено й люто, наче прокручує в голові якусь дилему. Можливо, думає про те, на якому смітнику набрати чогось на вечерю. А можливо, їй ідеться про щось суттєвіше. Про майбутнє. Про виживання.

Вона, напевно, не усвідомлює, що слідом за нею ідуть двоє чоловіків.

Я бачу, як вони з'являються з провулка через лічені секунди після того, як вона проходить повз моє авто. Упізнаю їх: ті ж двоє, які витріщалися на неї раніше. Крокуючи по її слідах, один із чоловіків дивиться на мене крізь лобове скло. Швидкий погляд, аби оцінити, чи можу я стати загрозою. Побачене аніскільки його не тривожить, тож вони йдуть далі. Рухаються як досвідчені хижакі, якими вони і є, — переслідують слабку здобич, яка напевно не зможе відбитися.

Я виходжу з автівки, йду за ними слідом. Як і вони за дівчиною.

Вона прямує до району, в якому забагато покинутих будинків, а тротуари наче вимощені розбитими пляшками. Дівчина не відає ані страху, ані вагань, схоже, ці місця їй знайомі. Жодного разу не озирається. Вона або відчайдушна, або нічого не розуміє про цей світ і те, що в ньому коїться з такими дівчатами. Її переслідувачі так само не озираються.

Навіть якби вони мене помітили, чого я не дозволю, то не злякалися б. Завжди так.

У наступному кварталі дівчина звертає праворуч і зникає за дверима.

Я ховаюся в тіні й дивлюся, що буде далі. Чоловіки зупиняються перед будівлею, до якої вона увійшла, радяться. Тоді теж заходять усередину.

Стоячи на тротуарі, я дивлюся на забиті дошками вікна. Це порожній склад із табличкою «СТОРОННІМ ВХІД ЗАБОРОНЕНО». Двері прочинені. Прослизаю всередину, у морок, такий густий, що доводиться зупинитися на мить, зачекати, доки призвичаються очі, а тим часом покластися на інші органи чуттів. Чую, як рипить підлога. Відчуваю запах свічного воску. Бачу ліворуч тьмяне світло дверного проходу. Зупиняюся перед ним і зазираю до кімнати.

Дівчина стоїть навколішки перед імпровізованим столом у світлі самотньої мерехтливої свічки. Навколо — усі ознаки тимчасового житла: спальний мішок, бляшанки консервів, туристичний пальник. Вона вовтузиться з упертою бляшанкою, не знаючи, що ззаду підступають ті двоє чоловіків.

Я вже набираю повітря, щоб попередити її, але дівчина різко розвертається до непроханих гостей. У руці в неї сама лиш відкривалка — жалюгідна зброя проти двох дебелих чолов'яг.

— Це мій дім, — промовляє вона. — Забирайтеся.

Замість того щоб утрутитись, я залишаюся на місці й дивлюся, що буде далі. Хочу побачити, з якого ця дівчина тіста.

Один із чоловіків регоче.

— А ми в гості прийшли, мала.

— Хіба я вас запрошувала?

— Схоже, що товариство тобі не завадить.

— Схоже, що тобі не завадять мізки.

Не надто мудрий спосіб упоратися з такою ситуацією. Тепер хіть у них зливається з гнівом, а це — небезпечне поєднання. Та дівчина стоїть незворушно, цілковито спокійна, виставляє перед собою жалюгідне кухонне приладдя. Чоловіки кидаються на неї, і я вже навшпиньки готуюся атакувати.

Та вона робить це першою. Один стрибок, і її нога з гу-панням влітає в груди першого нападника. Удар неграційний, але цілком ефективний: чолов'яга затинається, хапється за груди, наче не може вдихнути. Перш ніж другий якось на це відреагує, дівчина розвертається до нього й гатить відкривалкою по голові. Той завиває й відступає.

Стає цікаво.

Перший нападник отямлюється і вривається у неї з такою силою, що обоє валяться на підлогу. Вона відбивається руками й ногами, гатить його кулаком у щелепу. Та злість зробила його нечутливим до болю, і він із ревінням навалюється на неї, знерухомлює своєю вагою.

Повертається другий чоловік. Він хапає її за зап'ястки, притискає до підлоги. Юність і недосвідченість завели дівчину в біду, з якої їй не вибратися. Вона ще геть зелена, нетренована, якою б несамовитою не була, і ось-ось має статися неминуче. Перший чоловік розстібає їй джинси, стягує з худорлявих стегон. Його збудження помітне незброєним оком, штани напинаються. У цю мить чоловік найвразливіший.

Він мене не чує. Ось розстібає ширінку, а наступної миті вже лежить на підлозі з розтровошеною щелепою, і з рота сиплються вибиті зуби.

Другий встигає відпустити руки дівчини й скочити на ноги, але йому бракує швидкості. Я — тигр, а він — хіба вайлуватий буйвол, тупий і безпорадний проти мого удару. Тож із вереском валиться на землю. Судячи з химерного кута, під яким вигинається його рука, кістка зламана надвоє.

Я рвучко піднімаю дівчину на ноги.

— Ти ціла?

Вона застібає джинси, витріщається на мене.

— Ти хто взагалі?

— Це зачекає. Забираймося! — гарикаю я.

— Як це в тебе вийшло? Як вони так швидко лягли?

— Хочеш навчитися?

— Так!

Я дивлюся на чоловіків, які стогнуть і звиваються у нас під ногами.

— Тоді ось перший урок: знай, коли час тікати. — Я штовхаю її до дверей. — Тобто негайно.

Я спостерігаю за тим, як вона їсть. Апетит у неї вовчий як для такої тендітної дівчини: у неї влізло три тако з куркою, ціле озеро квасолевого паштету й велика склянка кока-коли. Їй хотілося мексиканської їжі, тож ми сидимо в кафе, де лунає музика мар'ячі, а стіни оздоблені крикливими зображеннями сеньйорит у танці. Дівчина на вигляд як китаянка, але вона істинна американка, від короткого волосся до подраних джинсів. Дика, неотесана істота, яка висьорбує зі склянки рештки коли, а тоді починає голосно гризти кубики льоду.

Я починаю сумніватися в мудрості свого задуму. Вона надто доросла для навчання, надто дика, аби вчитися дисципліни.

Краще відпустити її назад на вулицю, якщо вона цього забажає, і знайти інший спосіб. Але я помічаю шрами на кісточках її пальців і пригадую, як близько вона була до того, щоб самотужки здолати двох дорослих чоловіків. Вона має природний талант і не має страху, а цих двох речей навчити неможливо.

— Ти пам'ятаєш мене? — питаю я.

Дівчина ставить склянку на стіл і супить брови. На мить мені здається, що в її очах промайнуло впізнавання, але цей вогник зникає. Вона хитає головою.

— Це було давно, — кажу. — Дванадцять років тому.

Ціла вічність для такої юнки.

— Ти була ще мала.

Дівчина знизує плечима.

— Тоді зрозуміло, чому я тебе не пам'ятаю.

Вона занурює руку до кишені куртки, дістає цигарку, починає підкурювати.

— Ти забруднюєш своє тіло.

— Це моє тіло, — різко відповідає вона.

— Не зовсім, якщо ти хочеш навчатись. — Я тягнуся через стіл, вихоплюю цигарку з її вуст. — Якщо хочеш навчатися, мусиш змінити свою поведінку. Мусиш бути шаноблива.

Вона пирхає.

— Говориш як моя мати.

— Ми з твоєю матір'ю були знайомі. У Бостоні.

— Вона померла.

— Я знаю. Вона написала мені місяць тому. Сказала, що хвора і що часу має обмаль. Саме тому я тут.

Сльози, які блищать в очах дівчини, мене дивують. Вона швидко відвертається, наче соромиться проявленої слабкості.